

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, Okružná 36, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 21 Listiny základných práv a slobôd jednoznačne neidentifikovaným postupom verejného ochrancu práv, jednoznačne neidentifikovaným postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jednoznačne neidentifikovaným postupom Národnej rady Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 21 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) jednoznačne neidentifikovaným postupom verejného ochrancu práv, jednoznačne neidentifikovaným postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jednoznačne neidentifikovaným postupom Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“).

2.1 Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podnikmi z 3. decembra 2018 adresovanými generálnej prokuratúre a verejnej ochrankyni práv žiadali, aby títo ako osoby oprávnené iniciovať pred ústavným súdom konanie o súlade právnych predpisov podali ústavnému súdu návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ústavou, pričom dôvodili, že kandidátnu listinu môže podať len politická strana, čo podľa názoru sťažovateľov vedie k tomu, že pasívne volebné právo je obmedzené len na členov politických strán.

Oznámením zo 7. januára 2019 doručeným do e-mailovej schránky právnej zástupkyne sťažovateľov verejná ochrankyňa práv oznámila sťažovateľom, že sa rozhodla nevyužiť svoje oprávnenie obrátiť sa na ústavný súd s návrhom na začatie konania vo veci súladu právnych predpisov.

Generálna prokuratúra do dňa podania ústavnej sťažnosti nereagovala na predmetný podnet sťažovateľov a ani nepodala návrh na začatie konania vo veci súladu právnych predpisov.

2.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa v odôvodnení ústavnej sťažnosti v podstatnom uvádzajú:

„Domnievame sa, že postupom Verejného ochrancu práv došlo k porušeniu práva sťažovateľov stanoveného v čl. 30 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ďalej k porušeniu čl. 21 Listiny základných práv a slobôd. Nakoľko návrh na začatie konania o vyslovenie nesúlady zákona s Ústavou Slovenskej republiky môžu podať len porušitelia, oznámením o jeho nepodaní zo strany Verejného ochrancu práv, resp. nevyjadrením sa k návrhu sťažovateľov zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, boli porušené práva sťažovateľov domáhať sa výkonu svojho práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky v čl. 30 a nasl.“

3. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľov k namietanému porušeniu označených práv (v petite jednoznačne neidentifikovaným) postupom verejného ochrancu práv, generálnej prokuratúry a národnej rady došlo tým, že:

- verejný ochranca práv na základe podnetu sťažovateľov, ktorým ho žiadali o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, nepodal ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov;
- generálna prokuratúra sa k podnetu sťažovateľov, ktorým ju žiadali o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, nevyjadrila.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo podľa čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa Čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 21 Listiny základných práv a slobôd postupom Verejného ochrancu práv, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Národnej rady Slovenskej republiky, porušené bolo.

2. Sťažovatelia v prípade vyslovenia porušenia ich práva zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo podľa čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky

v spojení s čl. 21 Listiny základných práv a slobôd žiada zároveň o priznanie primeraného zadosťučinenia.

Podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Dôvodom žiadosti o priznanie primeraného zadosťučinenia je predovšetkým samotná skutočnosť porušenia práva sťažovateľa a dlhodobo trvajúci stav právnej neistoty, ktorý pretrvával z dôvodu nečinnosti porušovateľov. Nemajetková ujma spôsobená sťažovateľovi je priamym následkom porušenia základného práva ustanoveného v čl. 30 Ústavy Slovenskej republiky zo strany porušovateľov.

Sťažovatelia považujú za primerané, aby im v tejto veci bolo priznané finančné zadosťučinenie, pretože doba, ktorá uplynula od prijatia zákona č. 180/2014 Z. z. až do dnešného dňa, je neprimerane dlhá a ničím neospravedlniteľná.

Sťažovateľ v prvom rade žiada priznať finančné zadosťučinenie vo výške platu poslanca za 3 volebné obdobia a sumu 150 001,- EUR ako nemajetkovú ujmu za porušenie jeho práv garantovaných ústavou. Sťažovateľ v druhom rade žiada priznať finančné zadosťučinenie vo výške platu poslanca za 1 volebné obdobie a sumu 50 000,- EUR ako nemajetkovú ujmu za porušenie jeho práv garantovaných ústavou. Presnú výšku finančného zadosťučinenia vyčíslime po doručení potvrdenia kancelárie NRSR o výške plátov poslanca za posledné 3 volebné obdobia, ktoré dodatočne priložíme k sťažnosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti majú sťažovatelia za to, že mu patrí primerané finančné zadosťučinenie.

Deklarovanie porušenia základného práva v danej veci nemožno považovať za dostatočné, a nakoľko už nie je možné uvedenie do pôvodného stavu, máme za to, že žiadosť o finančné zadosťučinenie je dôvodná. Finančné zadosťučinenie sú poruшитelia povinní zaplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet vedený v... č. ú.: IBAN...

Sťažovateľom priznáva úhradu trov konania v zákonom stanovenej výške, ktorú sú porušovatelia povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Ing. Marcele Martinkovičovej vedený v... č. ú.: IBAN... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

Sťažovateľmi označené referenčné právne normy

13. Podľa čl. 30 ods. 1 ústavy občania majú právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov. Cudzinci s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky majú právo voliť a byť volení do orgánov samosprávy obcí a do orgánov samosprávy vyšších územných celkov.

14. Podľa čl. 30 ods. 4 ústavy občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

15. Podľa čl. 21 ods. 1 listiny občania majú právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov.

Podľa čl. 21 ods. 2 listiny voľby sa musia konať v lehotách, ktoré nepresahujú pravidelné volebné obdobia ustanovené zákonom.

Podľa čl. 21 ods. 3 listiny volebné právo je všeobecné a rovné a vykonáva sa tajným hlasovaním. Podmienky výkonu volebného práva ustanoví zákon.

Podľa čl. 21 ods. 4 listiny občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

III.

Právne hodnotenie a závery ústavného súdu

16. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľov je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

17. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie základných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy, resp. podľa čl. 21 listiny (v petite jednoznačne neidentifikovaným) postupom verejného ochrancu práv, generálnej prokuratúry a národnej rady a podľa názoru sťažovateľov k porušeniu nimi označených práv malo dôjsť tým, že:

- verejný ochranca práv na základe podnetu sťažovateľov, ktorým ho žiadali o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, nepodal ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov;

- generálna prokuratúra sa k podnetu sťažovateľov, ktorým ju žiadali o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, nevyjadrila.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátkou, ktorá je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinná dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

22. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

23. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

24. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave

a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

25. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľmi formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám, keďže v ňom nie je jednoznačne (t. j. napr. spisovou značkou) identifikovaný sťažovateľmi namietaný postup verejného ochrancu práv, postup generálnej prokuratúry, ako ani postup národnej rady, ktorými mali byť porušené ich základné práva.

27. Vychádzajúc z už uvedeného, možno uzavrieť, že v časti namietajúcej postup verejného ochrancu práv, postup generálnej prokuratúry, ako aj postup národnej rady nie je sťažovateľmi predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený presne, jednoznačne a určito, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, a v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

28. V súvislosti s uvedeným nedostatkom petitu, ktorý patrí medzi zákonom predpísané náležitosti každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Inak povedané, ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľmi, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo navyše a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľmi chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

V situácii, keď je petit ústavnej sťažnosti sťažovateľmi z hľadiska práva nesprávne formulovaný, musí ústavný súd – s ohľadom na viazanosť ústavného súdu petitom – ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (m. m. I. ÚS 77/2019).

29. Okrem už uvedeného dôvodu opodstatňujúceho odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí ústavný súd zároveň vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému porušeniu ich základných práv (v petite jednoznačne neidentifikovaným) postupom národnej rady konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľov absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie toho, v čom malo podľa názoru sťažovateľov porušenie ich označených základných práv národnou radou spočívať.

Pokiaľ potom ide o odôvodnenie ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa (v petite jednoznačne neidentifikovaného) postupu verejného ochrancu práv, resp. postupu generálnej prokuratúry, ústavná sťažnosť síce odôvodnenie obsahuje, avšak ústavný súd v tejto časti za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti domáhajú. Inak povedané, ústavná sťažnosť sa v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľov postupom verejného ochrancu práv, resp. postupom generálnej prokuratúry vyznačuje absenciou zmysluplného a zároveň jednoznačného ústavnoprávne relevantného odôvodnenia opierajúceho sa o ústavnoprávne relevantné a logické súvislosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedené zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

30. V súvislosti s posudzovaním existencie dôvodov opodstatňujúcich odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľov pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí ústavný

súd zároveň konštatuje, že sťažovatelia k svojej ústavnej sťažnosti síce priložili plnomocenstvá na ich zastupovanie advokátkou pred ústavným súdom, avšak tieto plnomocenstvá zneli výslovne „na zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci podania sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie základných práv zaručených čl. 30 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 21 Listiny základných práv, a to v plnom rozsahu“, pričom v oboch plnomocenstvách úplne absentuje identifikácia odporcov, proti ktorým by podanie ústavnej sťažnosti malo smerovať, ako aj označenie rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým mali byť označené základné práva sťažovateľov porušené.

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy konania pred ústavným súdom, zdôrazňuje, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, ktorý uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (m. m. II. ÚS 69/2018). Uvedené zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie zákonom ustanovených náležitostí.

31. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd už len pre úplnosť napokon dodáva, že jeho pozornosti neušla ani skutočnosť, že právna zástupkyňa sťažovateľov v texte ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 8. marca 2019) opakovane poukazuje na znenie už neplatného a neúčinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti právnej zástupkyne sťažovateľov, že od 1. marca 2019 sa konanie pred ústavným súdom spravuje novou právnou úpravou – zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľov, ktorí sú zastúpení právnou zástupkyňou, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám.

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale aj jej esenciálnych obsahových náležitostí (nedostatok petitu, ako aj úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019).

33. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

34. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2019